

никакъ; доеніе-то всякога ще си бѣде найестественный пѣтъ за отгядване дѣтца, всякога ще си врьдва повече. Нѣ трѣбува да си кажемъ право-то, че и съ искусственно доеніе ся отгядвать всякъ годинѣ на хыляды дѣтца, отъ които ставать ягкы и здравы хора; мѣчно-то е само, че трѣбува да ся пази повече рядѣ въ храненіе-то, повече чистота въ готвеніе-то хранѣ-тѣ имѣ, и че ся иска повече трудѣ и шѣтаніе около дѣте-то. То ся знае, че майка-та има да прѣжяли много нѣчто: тя денѣ, нощѣ трѣбува да си чюва чядо-то добрѣ; всждѣ и всякога да бѣде готова да му лѣсти; никога не смѣе да си махне дѣте-то отъ прѣдѣ очи-ты си та да го остави на слугынѣ или на ванѣ (бавачка, дада), която колкото и да го обычя, пакѣ бы врьшила чтото е ней мило, драго, или както ѣ скымне, че было пѣдобрѣ, а не както го иска потрѣба-та. Тяжкы сѣ наистинѣ тыя потрѣбы, нѣ за добро-то на дѣте-то безѣ тѣхъ ся не може. Всичко, что трѣбува да ся гядда тука, стои у тыя двѣ питанія: *кои сѣ и каквы сѣ бѣстія-та, съ които быва да ся храни дѣте безѣ да ся дои? и какѣ да му ся дава тая храна?*

И така найнапрѣжь: *сѣ какво да ся храни дѣте-то?* На това не могѣ ти отговори прѣди да растѣлкувамъ каква е у дѣте-то сила-та за да смеле и протури извѣдено-то. Прѣди да ся роди дѣте-то, доклѣ е еще у майчинѣ-тѣ си жѣтробѣ, то не може да смеле и да протури; хранѣ-тѣ си добыва вече пригоденѣ и готовѣ отъ майкѣ-тѣ, и то не прѣзѣ стомаха, а изѣ другѣ пѣтъ. Едва вече кога наближи врьме за да излѣзе изѣ май-